

- Példázat – nem példázat. Példázat, mert nemcsak erről a két emberről szól: mindnyájunkról. Viszont a példázatbeli szereplőknek általában nincs nevük. Itt neve van Lázárnak és Ábrahámnak.
 - o Lázár: „Isten megsegít”. Ábrahám: „sok nép atyja”, a (minden nép közül elhívott) hívók atyja; az ő hite is azzal kezdődött, hogy Isten elhívta.
 - o Isten szerint, Isten előtt annak van neve, aki az Övé. „Ismeri az Úr az Övéit”; „neveden szólítottalak, enyém vagy”.
 - o A másik Lázár: ő is abból élt, hogy „Isten megsegíti”. Jézus szerette (Jn 11,5).
- Jézus ismerte a koldust: nevén szólította, az Övé volt. A gazdagot nem ismerte, nem volt az Övé. Ez a fő különbség köztük, nem az anyagiak. Ezért szól mindnyájunkról. Ha az Úrei vagyunk, tudatában vagyunk annak, hogy Őrá szorulunk, tőle várunk mindent, és benne bízunk akkor is, ha a földi életünk nyomor. Ha nem vagyunk az Övéi, akkor a világtól kapott, kapható dolgokban bízunk; megelégszünk azokkal, mint ez a gazdag a vagyonával, a kényelmes életével.
 - o Istennek volt szava a gazdaghoz is: neki is volt „Mózes és prófétái”. Az ember felelőssége, hogy hallgat-e az Igére, vagy elnyomja – el tudja nyomni a gazdag is, a szegény is. De a gazdagság nagyobb kísértés, hogy elutasítsa, ezért „megy be nehezen Isten országába” a gazdag.
 - o „Lázárja” is volt. Az ő kapuja elé odavetett ember, akiről eszébe kellett volna jutnia, hogy feladata van; ha szóba állt volna vele, rájöhetett volna, hogy Lázárnak van valamije, ami neki nincs. Ehhez már alázat kellett volna.
- Van-e bennem alázat? Luxus, hogy vizsgálgom a hívő testvéremet, de nem akarom meglátni, hogy neki is lehet valamije, ami nekem nincs: ajándéka, vagy az ő hitében, Isten-ismeretében mélyebbre jutott, mint én. Ha hajlandó lennék észrevenni, akkor ezen keresztül Isten már beszélni tudna velem, tovább tudna vezetni. H. É.: ahogy egyre inkább kinyílik, gondolkozik, küzd, hogy megértse az Ige üzeneteit – ezen keresztül velem is beszél Isten, hogy akarjam Őt mélyebben megérteni.
- Lehetek-e én valakinek a Lázárja, olyan, aki arról tanúskodik az életével, hogy az egyedül Istenben való bizalom „működik”; arról, hogy akármim van (vagy nincs), nem az tart (vagy tartana) meg, csak magára Jézus Krisztusra van szükségem? Nem a világtól és nem is a hívőktől kapott elismerés. Ahogy pl. Kornéliusz sem elégedett meg a jó cselekedeteivel (és a zsidóktól ezért feltehetően kapott elismeréssel), hanem könyörgött...
- Tanúskodni az életünkkel. Ezt nem lehet eljátszani, nincs olyan, hogy vasárnap, vagy a napi csendesség idején „Istenre figyelek”, tőle várok mindent, de egyébként, napközben, ill. a saját szívem szerint a világtól függök (akár úgy, hogy megelégszem azzal, amit onnan kapok, akár úgy, hogy követelek onnan). Ez a szívem állapota; ha felismerem, hogy ezen segíteni kell, kérjek, keressek, zörgessek... „aki hozzám jön, azt én nem küldöm el”. – Lázár egy szót sem szól. Ez nem jelenti azt, hogy nekünk sem kell szólnunk, de nem ez a döntő („nem hallom azt, amit mondasz attól, aki vagy”).

- Csak a földi életünkben van idő a „zörgetésre”. Arra is, hogy „bizonyságot tegyék” a testvéreimnek, hogy „ne jussanak a gyötrelem helyére”. „Van Mózesük és prófétáik”, és van a bibliai (újszövetségi) bizonyágtétel Jézus Krisztusról. Ő viszont „a maga Lelekéből adott nekünk”, ezért mi is „bizonyságot teszünk arról, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül”. Ez az a kincs (az Ő Leleke) az, amivel Lázárok lehetünk másoknak: amire felfigyelhetnek, hogy nekik nincs, és maguk is elkezdhetnek „kérni, keresni, zörgetni”.

Lk 6,22–23a. „Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnek, és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az Emberfiaért. Örüljete azon a napon és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyben.”